

Decamerone

- Vägen till frälsning -

I Giovanni Boccaccios Decamerone från 1300-talet flyr tio personer pestens Florens. De fördriver tiden medan de väntar medan att berätta berättelser för varandra. I 10 dagar berättar varje person en berättelse per dag. Vår Decamerone utspelar sig under en kväll, men varje person ska under kvällens lopp ha fått berätta sin berättelse.

Decamerone är berättelsen om hur elva personer träffas för att försöka ta sig till Kanada och fly undan ett hårdnande religiöst förtryck. Men också berättelsen om vad som hänt dem innan, och hur de hamnade i halvvägs lägenheten någonstans i Cleveland, Ohio.

Det är en berättelse om mod och vad en person kan göra eller stå ut med för att överleva en outhärdlig situation. Det är en berättelse om kärlek och en önskan om att göra det rätta. Det är en berättelse om förtryck och rädsla och vad vi kan tvingas göra mot varandra. Decamerone berättar en berättelse där det svarta inte alltid är svart och det vita inte alltid vitt, där ont och gott definieras av vad som ligger oss närmast hjärtat, vad som är viktigast för oss.

Om lajvet

Lajvet har två berättelsespår: Det första är lajvets tidsnu, det som utspelar sig i den anonyma lägenheten innan flykten till Kanada kan inledas, det andra är det förflutna, som berättas i berättelsescenerna. Lajvet får inte ta slut innan alla roller haft sin scen. (Märk väl, en berättelsescen behöver inte vara särskilt lång.)

Lajvets struktur är väldigt öppen, och det är upp till oss vilken berättelse vi tillsammans väljer att berätta, om det slutar lyckligt eller sorgligt, om vi får se människans bästa sidor gestaltas, eller människans sämsta. Vi bestämmer.

Gilead:

Det är några år in i framtiden. När Donald Trump under sin korta presidenttid urholkade flera viktiga fri och rättighetslagar i USA blev det enkelt när han avsattes för Mike Pence att fortsätta den inslagna vägen mot ett evangeliskt styrt land. En ultrahögerkristen, konservativ republikansk våg svepte genom landet. Visst var det demonstrationer först, men de blev snart nedtystade och förbjudna. Förändringarna började accelerera i slutet av 2017, med striktare abortlagar, förbud mot preventivmedel, förbud av evolutionslära i skolor, förföljelse av kvinnor, homosexuella, transpersoner, muslimer och judar. Försvinnanden av så kallade "störande element" började märkas tidigt 2018, och det gick vilda rykten om läger i öknen nära den mexikanska gränsen. De som försvann har inte setts till igen.

Nuläge:

Det är 2021 och Republiken Gilead har precis bildats, och skramlar med vapen gentemot både öst-USA och det liberala väst-USA. Födelseatalen har gått ned radikalt, vilket skylls på syndigt leverne och guds vrede över hur Hans folk inte lever som han vill. De fruktade Ögonen spionerar för den nykläckta regimen, och rapporterar människor som inte följer de alltmer rigida reglerna. Än har inte färgkodningen eller Tjänarinno-systemet satts i bruk, men tiden för liberala krafter börjar bli knapp.

Spelleda Decamerone

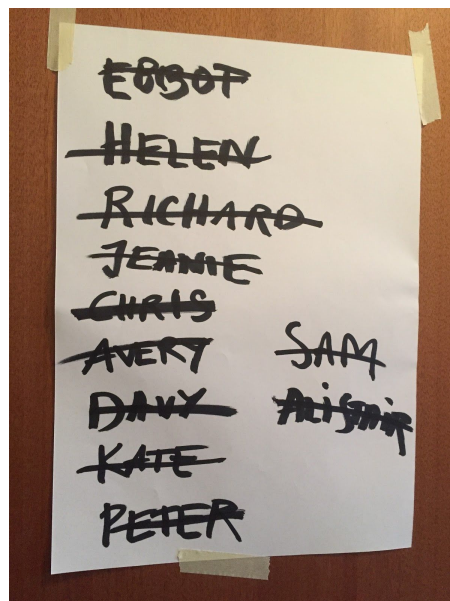
Spelplats: En lägenhet, gärna med fler olika rum

Antal spelare: 11

Längd 3 timmar (+ ca 3 tim förberedelse)

Ram:

Lajvet är väldigt enkelt strukturerat. Varje person har en scen som de förbereder innan lajvet tillsammans med en annan deltagare. Det är det som kallas berättarscen. Lajvet tar slut strax efter att alla scener spelats. Ha listan med rollnamn synlig, och stryk över varje namn när deras scen har spelats. Varje gång en scen spelas indikeras det med att spelaren som initierar scenen tänder ett för detta ändamål dedikerat stearinljus.

Lajvet borde inte ta mer än 3 timmar att spela. Förutom berättarscenerna styr spelledaren lajvets pacing med sms till Avery, Richard och Ebbot.

Workshop:

Håll en kort men kärnfull workshop, som mest går ut på att spelarna ska få prata med varandra. Workshopen bör inte vara längre än 3 timmar, inkl ombyte.

Under workshopen bör deltagarna få:

- Förhandla om våld och sex och stoppord.

- Prata med personer de har i sina relationsbeskrivningar

- Förbereda sin berättarscen.

 - Berättarscenen får använda vad man vill i form av plats i spelytan, antal

personer eller stämning, men spelaren förbereder själv, eller med en annan spelare.

Exempel på hur ett workshop och lajv-schema kan se ut:

12:00 - 12:30

Ankomst KAFFE

12:30 intro - vad är detta för lajv?

- Lågmält och småskaligt
- Ni gör det till vad ni vill ha det, diskbank, såpa osv
 - Vi spelar för att utforska de här rollerna i den här situationen. Det finns inget rätt eller fel sätt att spela. Vill ni fejka bibelstudier i fyra timmar är det ok. Vill ni slåss och dödshota varandra i ett blodigt gisslandrama är det också ok.
 - Transparens - vill spelarna veta eller inte veta vilka som spelar Ögonen.
- Lajvet får inte sluta förrän de 10 scenerna har spelats
 - Vad de ska vara - utsnitt ur rollens liv, som på nåt sätt är signifikanta till varför den rollen är här idag.
 - Vi samlas och tittar när någon tänder berättarljuset, tonar ned spelet och återgår till spelet när ljuset bryts. Det är okej att dra in andra i scenen, hjälp varandra. "Ta den här kaffekoppen, farfar."
 - Dra ett streck när din scen spelats.

13:00

- Prata i paren, relation, historia, ungefär vad för slags spel ni vill, gränser

13:30

- Scener
 - Förhandla första, fundera på om andra är med samma person. Det är okej att vara med i fler.
 - Även struktur för motståndsrörelsen / ögon - hur är de organisationerna uppbyggda?

14:30

- Ombyte

15:00

- Regler
- Frågor
- Fotopolicy?

15:15 Alla går ut

15:30 Lajvstart

19:30 Senast lajvslut

Lajvets slut:

Informera deltagarna att efter att sista scenen spelats kommer lajvet avslutas inom fem minuter. Det kommer antingen vara motståndsrörelsen eller ögonen som tar ut alla eller vissa från lägenheten. Om man är kvar i lägenheten avslutar man tillsammans, max 5 minuter efter att de andra gått ut, och samma för de som gått ut (de kan gå runt huset och avsluta).

Lajvets metoder

Berättarscener:

Innan lajvet kommer paras deltagarna ihop två och två. De kommer tillsammans bestämma en scen de vill spela. De kan välja en gemensam scen där de båda förekommer, eller en scen som är betydelsebärande för någon av rollerna. Scenerna behöver inte repas in, men tillsammans drar paren upp riktlinjerna för scenen. Om man vill ha fler personer i scenen så kallar personerna som leder scenen upp dem, antingen genom berätta att personen som ska vara med i scenen är med, och/eller ”drar” in spelarna i scenerna. De personerna kan antingen spela sina egna roller, eller de personer som efterfrågas i scenen. (detta kommer gås igenom mer noggrant innan lajvet börjar)

En berättarscen initieras av att de personerna vars scen det är tänder berättarljuset. När scenen är slut blåses ljuset ut. Under tiden tonar de andra spelarna ut sitt spel och betraktar scenen. Men det är inte rollerna som ser scenen, utan spelarna.

Spelarna väljer själva utifrån rollbeskrivningen vem de vill para ihop sig med. Det är möjligt att en person paras ihop med flera spelare om behovet uppstår.

Våld, sex och beröring

Det kanske kommer förekomma våld under lajvet, och vissa roller som har en romantisk eller sexuell relation, men det är upp till spelarna att hitta en fysisk nivå på vad som passar dem. Vi försöker spela lyhört och med omsorg om varandra. Om du spelar i en nära romantisk eller sexuell relation, förhandla med den andra personen innan om vad som är okej.

När det gäller vapen kommer vi använda ”latest shown” som regel. Det innebär, att om du drar ett vapen så kommer det var du som dikterar spelet, det är också du som har ansvar för att scenen avslutas, genom att tex bli avväpnad, eller bestämma dig för att stoppa undan vapnet. Den som blir hotad kommer spela på allvaret och faran i ett vapen. Om en annan person drar ett vapen går initiativet över till den personen och den som sist drog vapnet är den som dikterar scenen. Enkelt uttryckt så trumfar pistol över kniv.

Klädsel:

Det står fritt upp till spelaren att välja vad rollen kan tänkas ha på sig utifrån hur spelaren tolkar rollen. Gilead är ett konservativt samhälle, där man försöker att inte sticka ut eller verka syndig, så inte allt för utmanande stil rekommenderas. Tänk täckande kläder,

propert. Stilen är nutid. Det är bra om kvinnorna har något att täcka håret med, tex sjal eller liknande.

Specialinstruktioner:

Sms-kontakten med Ebbot, Richard och Avery kan köras på känsla, men används när lajvets omvärld behöver göra sig påmind. Det ska ses som ett speldrivande moment. Spelarna kan själv välja vilket namn som deras kontakt har. Richard och Ebbot har samma. Om du väljer att köra att båten blir kapad, kan ett öga ta över Averys kontakt också.

Nedan kommer en lista på saker som kontakterna kan vilja/kräva att rollerna gör:

Richard och Ebbot:

Ta reda på vilka alla är

Rekrytera ett nytt öga + bildbevis

Ta reda på hur motståndsrörelsen opererar

Namn på motståndsrörelsens kontakt

Spionera på varandra och rapportera på varandra

Få reda på att båten blivit kapad och försöka vinna tid (så att de kan knäcka personen på båten)

Ge Richard och Ebbot (och eventuellt nytt öga) chans att rädda en person från att bli avrättade. Resten kommer skjutas när de kommer ned till båten.

Avery:

Rapporter om hur båten tar sig över Lake Eire

Meddelande om att en (utomstående) person extra ska med på båten så det är färre platser.

Ta reda på vilka ögonen är (och skjuta dem)

Hinta om att båten blivit kapad

Säga att de ska evakuera till annat ställe, lämna kvar de som inte vill med på nya planen

Spelledarroll:

Enklast är att spela en roll som samarbetar med den motståndsrörelsecell som Avery och Chris tillhör, och är ansvarig för lägenheten, och på så sätt kan fixa allt praktiskt.

Lajvets ramhandling är löst baserad på Margaret Atwoods bok "The handmaidens tale."
Detta lajvet skrevs som en 30-årspresent till Kajsa Greger 2012.

Anna-Karin Linder 2012 (omarbetat 2017)

Roller

Sam – Gynekolog och abortläkare

Dave/Davy* – Gynekolog och abortläkare

Alistair – Känd författare vars böcker bannlysts

Kate – Präst i lokal församling

Helen – Lokalpolitiker (liberal) som uttalat sig negativt om regimen

Chris* – Medlem i motståndsrörelsen

Richard – lillebror till Jeanie

Ebbot – gift med Helen

Avery - motståndskämpe. Stannar kvar trots dödshot, har gått under jorden.

Peter - Oinbjuden. Gift med Kate

Jeanie - syster till Richard. Har fått sitt barn taget ifrån sig.

Sam

Jag älskar mitt jobb, det har jag alltid gjort. Även fast mina föräldrar var tveksamma till mitt val av specialisering. Det tyckte inte det var rätt att döda ofödda. Många tyckte som de, då, men jag var säker ändå. Att ha rätt till sin egen kropp har alltid varit en självklar rätt för mig. Jag har fått ta mycket skit, när jag jobbade på abortklinik var det demonstrationer flera gånger i månaden. Ett tag hade jag polisskydd när jag blev hotad av kristna fantatiker. Man kanske tycker att jag borde ha flytt landet långt tidigare, men jag hade min lilla klinik och det kändes inte som att jag kunde lämna mina patienter vind för våg. När nya regimen kom förbjöds kvinnor att arbeta som läkare, men jag gjorde det ändå. Någon måste ju göra det. Alistair tycker jag tar för stora risker. Han är rädd för att jag ska försvinna från honom. Jag skrattar och kallar honom självisk. Men nu förstår jag honom. När vi förra veckan fick veta att alla hans böcker ska lämnas in till ministeriet för granskning visste vi att det inte skulle dröja länge innan han blev inkallad för förhör. Det är lustigt det där, hur man inte bryr sig om vad som händer med en själv, men när det hotar att hända någon man älskar, är valet inte så svårt. Men jag själv då? Ska jag stanna kvar och hjälpa motståndsrörelsen om Alistair åker? Jag måste ju göra *något*.

Relationer:

Alistair – vi har varit gifta i 6 år, ihop i 10. Vi har våra upp och ned, men trivs ändå bra ihop. Vi har lyckats respektera varandra tillräckligt mycket för att inte tröttna på varann.

Jeanie – En av mina patienter som fortsatt gå till mig i smyg. Jag utförde en abort på henne precis innan regimen förbjöd dem.

Kate – Har någonslags konflikt med Kate sedan länge. Vi har bott grannar i Richmond Heights i många år. Vi har alltid varit civilicerade mot varandra men jag förstår att Alistair inte gillar henne. En religiös typ, tror hon är pastor.

Peter – Känner jag inte så bra. Är alltid lite för trevlig när vi bodde grannar. Pastor.

Dave/Davy – fina älskade Dave som är världens bästa vän och kollega. Har varit med och hjälpt till i hemliga kliniken när denne kunnat. En person jag känner mig trygg med.

Dave* (Denna roll finns både i mans och kvinnoversion)

”Det känns som att jag är halv. Mitt yrke har alltid varit mitt allt, och nu får jag inte utöva det längre. För en månad sedan förbjöds manliga läkare att undersöka kvinnor i underlivet. Kvinnliga läkare är sedan länge förbjudna. Min chef grät nästan när han berättade det för mig. Behovet är stort. Antalet urinvägsinfektioner är rekordstort. Vi får inte prata om vad det beror på, men jag kan tänka det. Det är fler våldtäkter nu. Många är unga. Och nu får jag inte ens ge dem medicin. Så jag fick gå över till att behandla barn. De gravida kvinnorna får jag träffa i specialfall, om det är komplicerade graviditeter. Annars har barnmorskorna fått ta över mitt jobb. I bästa fall är de gynekologer som inte upptäckts, i sämsta fall amatörer. Vad kan jag göra? När jag kan hjälper jag Sam på underjordiska kliniken, men inte så ofta som jag skulle vilja.

Sen är det Kate. Första gången var det ett misstag. Hon hade grälat med sin man och vi träffades av en slump på en bar. Jag kände igen henne som Sams granne, och började prata med henne. Jag är egentligen inte en sån person som har förhållanden, men det här klarar jag. Hon kräver inget av mig som jag inte kan ge. Men nu vet jag inte längre. Jag berättade om brevet och hon tog det inte så bra. Kate är allt på en gång, varm, passionerad, engagerad, men sen vänder hon helt om och blir rasande över småsaker. Jag skulle ändå inte säga att jag förstår henne, trots att vi känt varandra ett tag nu.

Relationer:

Sam – kollega och vän. Vi har jobbat tillsammans länge, både när det varit skit och när det varit bra. Det finns ingen som förstår mig så bra som hon.

Alistair – Sams man. En intellektuell författare, och som många sådana känslig och ångestfylld. Men vem är jag att säga någonting om någon Sam älskar?

Kate – Innan det blev förbjudet var Kate någonslags pastor tillsammans med sin man, Peter. Vi träffas oftare numera, fast det är farligare nu när utomäktenskapliga relationer är straffbara.

Davy* (Denna roll finns i både mans och kvinnoversion)

”Det känns som att jag är halv. Mitt yrke har alltid varit mitt allt, och nu får jag inte utöva det längre. För en månad sedan förbjöds manliga läkare att undersöka kvinnor i underlivet. Alla kvinnliga läkare fick gå. Bara sådär, de bara släppte oss. Min chef grät nästan när han berättade det för mig. Att jag var tvungen att sluta. Behovet är stort. Antalet urinvägsinfektioner är rekordstort. Vi får inte prata om vad det beror på, men jag kan tänka det. Det är fler våldtäkter nu. Många är unga. Och nu får jag inte ens ge dem medicin. Vad kan jag göra? När jag kan hjälper jag Sam på underjordiska kliniken, men inte så ofta som jag skulle vilja. Jag kämpar mot hopplösheten, och känner mig så kraftlös.

Sen är det Kate. Första gången var det ett misstag. Hon hade grälat med sin man och vi träffades av en slump på en bar. Jag kände igen henne som Sams granne, och började prata med henne. Jag är egentligen inte en sån person som har förhållanden, men det här klarar jag. Hon kräver inget av mig som jag inte kan ge. Men nu vet jag inte längre. Det har varit farligt länge, men jag hörde om medborgargården som letar upp HBTQ-personer och misshandlar dem. Flera har dött.

Jag berättade om inkallningsbrevet för Kate och hon tog det inte så bra. Jag vet inte om de vill prata om min degenrerade sexualitet eller om de upptäckt Sam och vill att jag ska skvallra. Hur som helst är jag nog rökt. Att sticka kändes som det bästa sättet att skydda mina vänner. Det eller att blåsa skallen av mig. Men jag vill leva. För Kate.

Kate är allt på en gång, varm, passionerad, engagerad, men sen vänder hon helt om och blir rasande över småsaker. Jag skulle ändå inte säga att jag förstår henne, trots att vi känt varandra ett tag nu.

Relationer:

Sam – kollega och vän. Vi har jobbat tillsammans länge, både när det varit skit och när det varit bra. Det finns ingen som förstår mig så bra som hon.

Alistair – Sams man. En intellektuell författare, och som många sådana känslig och ångestfylld. Men vem är jag att säga någonting om någon Sam älskar?

Kate – Innan det blev förbjudet var Kate någonslags pastor tillsammans med sin man, Peter. Vi träffas oftare numera, fast det är farligare nu.

Alistair

Saknar jag det? Jag vet inte, ibland kanske. Det var ju en sån tillfredsställelse i att bli sedd, vara bjuden på alla festerna, att folk undrade vad man tyckte och tänkte. Och alla kvinnorna som kastade sig på en. Jag kan inte säga att jag alltid varit trogen, men efter ett tag så är det den som stannar kvar hos en, den som orkar med en när man är sitt sämsta jag, som är den viktiga. Efter avbönen i nationell tv som de tvingade mig att göra för två månader sen har jag liksom tappat sugen ändå. De vill att jag ska skriva en ny regimpositiv bok och igår kom brevet som kallar mig till ministeriet. Och så är det det där med Sams klinik. Hon säger att hennes arbete är alldeles för viktigt för att vi ska fly, men jag är orolig för henne, och jag kan inte ens hjälpa till. Hon är ute och riskerar sitt liv varje dag och så sitter jag och oroar mig för att min stolthet ska naggas lite i kanten? Fy fan. Men jag är rädd. Rädd för vad de kan få mig att göra.

Relationer:

Sam – gift med Alistair sedan 10 år, varit gifta i 6. Trygg, nära relation.

Kate – frikyrklig hallelujagalning, granne. Skällde ut mig för att jag inte klippt häcken en sommar. Knäpp och rabiät.

Peter – Kates man. Går att prata med, resonera med.

Dave – Sams kollega och nära vän. En bra man.

Kate

Vad ska jag göra när de tagit Gud ifrån mig? En kvinna ska tala i församlingen, en bisats i bibeln som vi aldrig brydde oss om i min församling. Där lyssnade man på den som hade kontakt med Gud. Men nu är Gud tyst och luften fylls av röster. Den de dyrkar är inte Gud, det är en guldkalv, men att de inte ser det? Jag vet inte vad jag ska tro längre, för Gud som alltid känts så nära och varm är nu tyst och kall. I den predikostol som var min står nu Pete. Min man som jag lovat att älska tills döden skiljer oss åt. Och visst älskar jag honom. Trots att vi grälar mycket, så älskar jag honom. Men så är det Dave. Som ger mig sin kropp. Som ger mig motstånd intellektuellt. Som jag syndar med. Gång på gång har jag försökt sluta, men jag kan inte. Jag har bitt till Gud att han ska ta denna lust från mig, men Han har inte lyssnat. För några dagar sedan kom kallelsebrevet hem till Dave/Davy. Jag visste att de skulle ta honom ifrån mig. Jag kunde inte tänka under en lång stund. Sen var det som att jag visste. Vartän han går, går jag med honom/henne.

Relationer:

Pete – vi gifte oss unga. Tillsammans bad vi Gud om ett barn, men inget kom. Jag tror han skyller mig för det.

Dave – Längre var han mitt dåliga samvete, men nu vill jag välja honom.

Sam – Vi har bott grannar i många år i Richmond, och kommer rätt bra överens, även om hon inte är troende. Kollega till Dave. Hennes man däremot...

Alistair – Han är någonslags författare och ett riktigt as. Han personifierar det värsta med människan, självisk, egocentrerad och nervös.

Peter

Om jag kan förstå? Klart jag kan förstå, hur det skulle kännas att allt togs ifrån en. Jag känner det nu. Bibeln säger att det som Gud förenat, kan inte människan skilja åt. Jag älskar min hustru, och hon skall ära mig. Men bakom min vrede så förstår jag inte vad det var som hände, när hon slutade älska mig. När hon aktivt började trotsa mig och gå bakom min rygg. Jag pendlar mellan helig vrede, där jag vill slå henne sönder och samman, och en förkrossande sorg över att saker blivit som det blivit. Om jag kunde skulle jag bara ta henne i mina armar och berätta för henne allt allt kommer bli bra. Att allt blir bra, bara vi kommer hem. Jag började följa efter henne, för att se vem hon träffade. Så tarvligt, att hon går bakom min rygg för att ligga med någon vanlig läkare. Är det vad Gud vill? Att förnedra mig så? Jag följde efter henne hem till Helen, som jag vet ett och annat om. Om inte Kate följer med mig hem kommer jag rapportera dem allihopa, jag vet vad de håller på med, hur de planerar hemskheter, terrordåd för guds tjänare, horeri och allt som ministeriet har förbjudit.

Relationer:

Kate – min hustru. Jag älskar henne och hon älskar mig.

Sam – granne i Richmond, mest en bekant till Kate, men vi har haft en del intressanta samtal.

Alistair – Sams man, och en person jag ogillar.

Ebbot – jag har träffat honom tidigare. Jag tror han jobbar för ministeriet.

Helen

Jag har alltid varit en person som tar tag i saker. Som löser det som trasslat till sig. Jag har alltid sett mig själv som en kapabel människa, inte först och främst en kvinna. I början, under protesterna var jag med och organiserade demonstrationer, skrev artiklar, höll tal. Men ganska snart slutade telefonen ringa. Det var för farligt, för oppositionen att aktivt ha en kvinna som talesperson. Motståndet blev för starkt. Och så är det Ebbot. Som inte vill att jag utsätter mig för fara. Som oroar sig. Den dagen då jag nästan blev nedslagen av en arg mobb för att jag trotsade förbudet att täcka huvudet, och han fick komma och dra mig ur det blev en vändpunkt. Jag lovade honom att inte aktivt bryta mot reglerna mer. För vår skull. För barnet jag bär. Och ett tag blev det så. Tills Avery kontaktade mig och bad mig skriva för motståndsrörelsens hemliga tidning. Ebbot vet ingenting. Än har jag inte fått mitt kallelesbrev, men Avery säger att jag behöver ta mig ut från Gilead. Snart. Om Ebbot har hon inte sagt något än.

Relationer:

Ebbot – min man. Visst kan han verka lite kantig och stel, men jag älskar honom. Har blivit väldigt beskyddande sedan vi reda på att jag var gravid.

Avery – ledare för en motståndscell i Cleveland. Intelligent, smart och orädd. Var lärare innan.

Chris – ung medlem i motståndscellen, idealist, homosexuell. Att han/hen inte flytt för länge sen?

Jeanie – bekant till Ebbot sedan tidigare.

Ebbot

De tog mig på jobbet. Jag var inte beredd. Kala förhörssrum. En gammal kollega som förhørsledare. De visste allt. Om Jeanie (herregud jag tror de tog hennes dotter ifrån henne), om vad Helen sysslar med bakom min rygg. De berättade vad de skulle göra med Helen om inte jag hjälpte dem. Offentlig rättegång. Prygling. Stening. Och att jag antagligen också skulle avrättas för äktenskapsbrott. Jag förstod att jag inte hade något val. Det var det värsta ögonblicket i mitt liv. Att jag som tillsammans med Helen förbannat dem, gått i demonstrationståg, pratat om motstånd som det enda rätta, jag skrev under deras kontrakt. Blev deras öga. För mitt ofödda barns skull. För Jeanie. För Helen. Kommer någon någonsin förlåta mig? Det ironiska är att vi fick det bättre efter det. Jag blev befodrad. Vi fick flytta till ett finare hus i Richmond. Högre lön. Uppdraget är synbart enkelt: få motståndskämparna att ge upp och lämna in dem till myndigheterna. Belöningen: ett nystart. Mitt liv, min hustrus liv. Kanske även Jeanies. Är det värt det?

Relationer:

Helen – min hustru. Mor till mitt ofödda barn. Jag skulle göra vad som helst för att hålla henne säker.

Jeanie – mitt äktenskapsbrott. Jag tror jag älskar henne, men jag kan inte svika Helen.

Richard – Den som jag måste samarbeta med. Jeanies lillebror som arbetat för regimen länge. Han jobbar som trädgårdsmästare hos mig och Helen.

Richard

Man kan inte säga att jag var speciellt bra i skolan. Eller på något alls egentligen. Jag fattar ju nu i efterhand att jag var precis en sån de letade efter. Det började strax efter skolreformen. Den då evolutionsläran förbjöds, och flickor och pojkar fick börja gå i separata klasser. Jag, och flera andra pojkar som var bra i gymnastiken fick bli ordnings- och sedlighetsvakter. Se till att alla var rätt klädda och så. Jag gillade det. Det gav mig en känsla av att jag var någon. Jag trodde jag hade kontroll. Sen dess har jag jobbat för dem. Om jag gillar det? Vem bryr sig? Det håller mig säker. Det håller Jeanie säker, även fast jag inte berättat så mycket för henne. Jag har inte berättat om misshandel, hur man skrämmer barn att ange sina föräldrar, om vad som händer i bunkern under ministeriet. Men det är ett jobb. Det är en nödvändighet. För alla som inte vet sitt eget bästa. Första gången jag vacklade var när de hämtade Clara. Omplacering kallar de det. För barn till ensamstående mödrar. Det var inte som att jag kunde göra nåt. Men jag såg till att ta reda på var hon hamnade så att jag kan berätta det för Jeanie någon dag. Någon dag när hon är säker, utanför Gilead. Viktigast nu är att hon kommer iväg, för jag såg brevet. Omplacering av ensamstående mödrar i fertil ålder är inte något hon ska behöva gå igenom.

Relationer:

Jeanie – min syster som tagit hand om mig större delen av min uppväxt. Min enda familj.
Chris – person av intresse som regimen tror är en del av motståndsrörelsen. Har uppmuntrat hans/hens beundran av mig för att få en ingång. Har lovat att hjälpa Jeanie.
Ebbot – ett Öga jag samarbetar med. Vi har inte jobbat ihop så länge. Jag vet inte om han är någon att lita på.

Avery

Pappa sa alltid att man inte bara kan prata, förr eller senare måste man handla också. Jag har försökt leva efter den devisen sedan dess. De frågar om jag inte är rädd, och jag svarar, jo, klart jag är rädd, men vad ska jag göra? De har ju redan tagit allt ifrån mig. När de började sätta såna som mig i arbetsläger eller tvångsinseminiera unga kvinnor på mitt universitet, oavsett om de ville ha barn eller inte så gick jag under jorden. Allt som jag kunde komma på att göra gjorde jag. Skrev hemliga bloggar, tidningar, ordnade demonstrationer. Nu smugglar jag folk över gränsen i pappas fiskebåt. Men det börjar bli mer och mer riskabelt, och bensinen till båtmotorn svårare att få tag i utan frågor. De andra vill börja med farligare saker. Sprängningar, terroråd. Jag vet inte om det är rätt väg att gå, eller om vi bara ska försvinna, vi med. Kanske blir det här min sista resa över lake Ontario. Och kanske, kanske kommer Helen se mig med rätt blick.

Relationer:

Helen – mitt ljus i mörkret. Hon vet inte hur jag känner, men om jag bara kan rädda en person till så är det Helen som jag ska rädda.

Ebbot – hennes man. Jag tror han jobbar för regimen, men jag är inte säker.

Chris – min högra hand. Trots att vi inte är släkt känns hen stundtals som det småsyskon jag aldrig haft.

Richard – en person som vi försöker ta reda på om han kan vara användbar för oss. Chris litar på honom, men jag vet inte.

Chris

Jag förstod rätt snabbt att det skulle bli illa. Både jude och queer; såna som mig överlever inte speciellt länge i Gilead. Och när både Kanada och Mexiko stängde gränserna så visste jag inte vad jag skulle göra. Avery tog hand om mig, Avery från ungdomscentret för Social justice. Hon hjälpte mig med allt jag kunde behöva, både mat och någonstans och bo, och sen senare, när vi började jobba tillsammans blev hon den jag litar på mest av alla. Hon tog min familj över gränsen, och dömde mig inte när jag själv funderade på att försvinna från Gilead själv. Men det finns så många som jag, så många Chris, och jag stod inte ut med tanken på att bara fortsätta mitt liv som att Gilead aldrig hänt. Jag följde med henne tillbaka. Vissa kallar oss hjältar, andra kallar oss terrorister, men de som hatar mig, de ser bara ondska. Om jag skulle kunna tänka mig att spränga byggnader, utföra bombningar, eller döda en människa? Ja. Så långt har det gått.

På senare tid har allt det där ställts på sin spets. För att jag träffade Richard. Jag vet inte vad han känner för mig. Kanske tycker han bara att jag är spännande för att han ser mig som någon sagornas hjälte, men jag bryr mig inte. Varje minut som jag får vara i hans sällskap är en minut som gör livet värt att leva, oavsett om han vill ha mig eller inte.

Relationer:

Avery – min bästa vän och klippa i livet. Det finns ingen jag litar på så mycket.

Richard – jag vet inte om jag kan lita på honom, men jag älskar honom.

Jeanie – Richards syster som han bett mig hjälpa. Hon verkar dock en smula instabil.

Jeanie

Jag har kallats allt. White trash. Oansvarig. Olämplig mor. Men på senare tid har de orden bytts ut mot mer oroande tillmälen. Hora. Sköka. Babylon. De tog min dotter ifrån mig. De tog min Clara för några dagar och jag vet inte var hon är nu. Hon är fem år och förstår inte varför hon inte får träffa sin mamma. De som vet säger att jag inte har en chans att hämta tillbaka henne, men Ebbot säger att han ska försöka ta reda på var hon är. Om jag bara gör honom en liten tjänst, om jag bara hjälper honom. Jag vet att det kanske gör att andra människor råkar illa ut, men hon är min dotter. Kan ni inte förstå att hon är det enda jag har?

Relationer:

Ebbot – min älskare. Regimen dömer ut äktenskapsbrytare, men det är kvinnorna som råkar värst ut. Men jag tror han vill mig väl. Kanske kan han hjälpa mig.

Richard – min älskade lillebror. Jag vet att han inte alltid varit guds bästa barn, men han är mitt blod och jag älskar honom.

Sam – min gynekolog. Hon utförde en abort på mig precis efter att det blivit förbjudet. Jag talade aldrig om vems barn det var. Bäst för henne att inte veta. Bäst att Ebbot aldrig får veta heller.